

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΕΝΑΣ ΑΛΤΡΟΥΪΣΤΗΣ

ΜΕΣΑ εἰς τὴν μονότονον, τὴν μηχανικὴν, τὴν οἰοεὶ ὑπνωτισμένην ζωὴν τῶν μικρῶν ἰδίως πόλεων, ζωὴν νευροσπάστων σχεδόν, τὰ ὁποῖα ἀντιγράφουν πιστῶς τὸ ἐν τῷ ἄλλο, ὡς δι' ὑπόβολῆς, ὡσὰν νὰ κινοῦνται ὑπὸ τὰ αὐτὰ ἐλατήρια, μὲ τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας καὶ ἔξεις, μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ αἰσθάνεσθαι, τοῦ παθαίνεσθαι, τοῦ συγκινεῖσθαι· καὶ τὰ ὁποῖα κοιμῶνται καὶ ἐξυπνοῦν μὲ τὰς ἰδίας μικροματαιότητας καὶ μικροφιλοδοξίας καὶ μικρογωϊσμούς· μέσα εἰς τὴν τοιαύτην πληκτικὴν καὶ ἐκνευριστικὴν ὁμοιομορφίαν, ἐμφανίζονται ἐνίοτε μερικαὶ βάσεις παρήγοροι, μερικαὶ ἐκπλήξεις παράδοξοι, τύποι τινὲς ἰδιόρρυθμοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κατὰ τι τὸ ἐντελῶς πρωτότυπον, μίαν σφραγιδα ἀτομισμοῦ ξεχωριστὴν, ὡσὰν νὰ ζοῦν εἰς ἓνα ἰδιαιτέρον κόσμον ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἰσχύει νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ ἡ γύρω σκιά καὶ ἀντιδρῶσα πραγματικότης. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ ἰδιόρρυθμοι, οἱ μὴ ἀκολουθοῦντες τὴν φορὰν τῶν ἄλλων, ἔχουν χαράξει, θαρρεῖς, ἓνα δρόμον ἰδικόν των, ἀγνω-

στον νέον, άσυνήθη, τόν όποϊον βαδίζουν άπαρεγκλίτως, ώς νά ζητοῦν κάτι τι τόν όποϊον δέν εὔρον εἰσέτι, ώς νά καταδιώκουσιν μίαν ώραιάν χίμαιραν, ἣτις τούς έμπνέει πάντοτε.

Έκ τῶν Ἰονίων ἡ Κεφαλληνία ἰδίως καί ἡ Κέρκυρα έκτρέφουσι, διά λόγους κλιματολογικούς ἴσως καί ἰδιαιτέρου κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, τούς πλέον ἰδιορρυθμούς καί έκκεντρικούς τύπους, έκαστος τῶν όποίων δύναται νά αποτελέσῃ ἰδιαιτέραν μελέτην. Ἄλλ' ἤδη, ἀπό τήν ώραιάν καί προνομιοῦχον νῆσον τῶν Φαιάκων, τήν όποίαν ἡ Φύσις καί ἡ Ἱστορία έπροίκισαν διά τῶν πλέον θαυμασιῶν θεληγῆτρων καί τῶν πλέον συμπαθῶν άναμνήσεων, ἀπό τήν κοιτίδα τῶν εὐγενῶν καί μεγαλοουργῶν πνευμάτων, ἣτις λιχνίζει τόν μάλλον έκπολιτιστικόν καί ἡμερον λαόν τῆς Ἑλλάδος καί ἣτις εξέθρεψε τόν μέγαν εκείνον αλτροῦστήν καί εξιδανικευμένον πολίτην, τόν Καποδίστριαν, παρουσιάζομεν ἕνα περίεργον τύπον, μίαν πρωτότυπον αλθθῶς ατομικότητα. Εἶνε ὁ ἐν Κερκύρα διαμένων Ν. Κουτσουκόπουλος, γνωστός καί αγαπητότατος καθ' ὅλον τόν έλληνικόν στρατεύμα. Διὰ τί ἄρα γέ ; Ὁ ἄνθρωπος βέβαια οὔτε τήν πυρίτιδα έφεῦρεν, οὔτε τās περί συνταγματικῶν θεσμῶν αερολογίας άνεκάλυψεν, οὔτε κἀν εἰς τὰ Πέντε Πηγάδια ἠνδραγάθησε. Κάθε ἄλλο. Εἶνε ἕνας ἀπλῶς ἰδιώτης. Χωρίς αξιώσεις νά άνυψωθῇ ἐπί ξένων ὤμων. Ἰδρυτής καί ἰδιοκτήτης χειροκτριοποιείου, τοῦ πρώτου ἐν Ἑλλάδι ἰδρυθέντος. Θα ἤδυνατο ἐξ αὐτοῦ νά πλουτίσῃ, νά ἐπιβληθῇ, νά διεγείρῃ τόν φθόνον, νά λύσῃ δι' ἴδιον λογαριασμόν τόν πρόβλημα τῆς ζωῆς, ἀφοῦ δά καί ἡ Α.Μ. ἡ σεπτῆ Βασίλισσα ἐξ αὐτοῦ κάμνει τās προμήθειάς τῆς.

Ἄλλ' ὁ παρόδοξος ἀνῆρ ζῆ, σκέπτεται, άφοσιῶται, θυσιάζεται δι' ἕν ἄλλο ἰδανικόν. Εἶνε ὁ ἀπό δωδεκαετίας καί επέκεινα ἠθικός καί πραγματικός προστάτης τῆς ἐν Κερκύρα Σχολῆς τῶν ἐφεδρῶν αξιωματικῶν. Κάτι πλέον. Εἶνε ὁ θετός πατήρ ὅλων τῶν διά τῆς Σχολῆς διελθόντων καί διερχομένων μαθητῶν· εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς πατρικῆς μεριμνῆς καί στοργῆς, μέ τήν όποίαν θερμαίνει, παραινυθεῖ, περιθάλπει, ποδηγετεῖ, ανακουφίζει, νοθετεῖ, φρονημάτιζει τούς ἐκ τῶν ἐσχρατιῶν τῆς Ἑλλάδος προσερχομένους εἰς τήν Σχολήν νέους. Τό έργοστάσιόν του, ὁ οἰκός του, ὁ συμπαθῆς καί φιλόξενος, τόν βαλάντιόν του τόν οὐχί εὔπορον, ἡ ψυχῆ του, ἡ ἐγκλείουσα τόν σπανίον θησαυρόν ἀγάπης καί καλωσύνης, εἶνε ἀνοιχτά δι' αὐτούς. Δέν ὑπῆρξεν ἐφεδρος, ὅστις δέν ἐγνώρισε, δέν ἠγάπησε, δέν ἐθαύμασε τόν ἐνθεουσιώδη αὐτόν προστάτην. Ἀνά τήν Ἑλλάδα πᾶσαν ὑπάρχουν πολῖται πάσης τάξεως, ἱατροί, έμποροί, τραπεζίται, βιομήχα-

νοι, βουλευταί, ἐπιστήμονες, οἵτινες διήλθον διὰ τῆς Σχολῆς. Ἐρωτήσατέ τους. Θὰ ἀποκαλυφῶσι μετὰ σεβασμοῦ πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνθρώπου. Εἶδα πολλοὺς νὰ τὸ ἀναφέρουν μετὰ συντριβῆς, νὰ δακρύουν ἐξ εὐγνωμοσύνης. Διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ ἅπειρα ἐπεισόδια αὐτοθυσίας καὶ ἀλτρούισμου. Δείγματα αὐταπαρνήσεως μοναδικῆς, ἐκπληττούσης. Συνέπαθε, συνεταλαιπωρήθη, ἠγγρύπησε παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀσθενῶν, ἔκλαυσε μὲ δάκρυα ἀληθινὰ τοὺς ἀποθανόντας καὶ τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντας, μὲ ἀληθῆ σπαραγμὸν πατρός. Καὶ ὅλα αὐτὰ χωρὶς ὑπερβολήν, χωρὶς ὑπολογισμὸν ἢ ὑστεροβουλίαν. Ποία ἄρα γε ἡ ψυχολογία αὐτοῦ τοῦ πρὸς τὴν Σχολὴν αἰσθήματος; Εἶνε φιλανθρωπία; Εἶνε εὐγένεια ψυχῆς; Εἶνε ἀλτρούισμὸς ἐξ ἠθικῆς διαμορφώσεως; Εἶνε πάθος; φαντασιοπληξία; ψύχωσης; Δὲν ἤξεύρω. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ ἀνὴρ ὑπῆρξε πάντοτε πατριώτης ἀκραιφνῆς καὶ κοινωνικὸς ἄνθρωπος ἄφογος, ἀνώτερος πάσης ἰδιοτελείας ὅτι ἔτρεφε παιδιόθεν καὶ ἐξ ἀνατροφῆς καὶ ἐκ φύσεως ἰδιαίτερον ἀγάπην πρὸς τὸν στρατόν, ὃν ἐπίστευεν ὡς τὴν ἀκρόπολιν τῶν μεγάλων τῆς πατρίδος ἰδανικῶν. Εἶχε συλλάβει ἀνέκαθεν τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους, ἡ δόξα τοῦ ἑλληνισμοῦ, θὰ ἐξαρτηθῆ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ὀργάνωσιν τελείου στρατοῦ. Στρατοῦ μὲ πειθαρχίαν, μὲ μόρφωσιν, μὲ συνοχήν, μὲ φρόνημα, μὲ τάξιν, μὲ ἰδανικόν. Καὶ ὅταν πρὸ ἐτῶν ἐγκαθιδρύθη τὸ πρῶτον ἡ ἐν Κερκύρα προπαρασκευαστικὴ Σχολή, ἠλεκτρίσθη, ἐμέθυσεν ἐξ ἀγίου ἐνθουσιασμοῦ, ὡς νὰ ἔψυκε καὶ ἐθώπευεν εἰς τὴν πραγματικότητα πλέον τὴν ὥραιόν του ὄνειρον. Ἐκεῖθεν χρονολογεῖται ἡ διὰ τοῦ χρόνου ὑστερονόμῳ μέχρι τοῦ ἰδεώδους ἐξελιχθεῖσα μυθώδης ἀφοσιώσις του πρὸς τὸ ἀγαπητὸν ἴδρυμα. Ὅταν πρὸ δεκαετίας, τῷ 1893, τὸ ὑπουργεῖον Ράλλη ἐκ λόγων οἰκονομίας διέλυσε τὴν Σχολὴν, ἦς τὸ κτίριον μετεβλήθη εἰς μοιραρχίαν, ὁ Κουτσουκόπουλος ἠσθάνθη πλήγμα θανάσιμον ὡς νὰ τοῦ ἐκρήμνιζον τὸ εἶδωλόν του. Διεμαρτυρήθη, ἐκραύγασεν, ἐκίνησε γῆν καὶ οὐρανόν, ἐδημοσίευσεν ἄρθρα καὶ ὑπομνήματα, ἠγωνίσθη, συνέταξεν ἀναφορὰν ἔντονον ὑπογραφεῖσάν ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, τοῦ κλήρου, τοῦ δημάρχου καὶ ὑπερχιλίων πολιτῶν τῆς Κερκύρας, ἣν διεθίβασε πρὸς τὸν ἄρτι διαδεχθέντα τὴν κυβέρνησιν ἀείμνηστον Τρικούπην. Οὗτος, ἀνγνωρίσας ὅτι δικαίως ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ «ἐχόλασε τὸν κόσμον» κατὰ τὴν πρωθυπουργικὴν του φράσιν, ἀπεφάσισε τὴν ἀνασύστασιν τῆς Σχολῆς. Καὶ ὁ ἑξαλλος Κουτσουκόπουλος, τότε μόνον ἠσύχασεν, ὅταν ὁ Θεοτόχης ἔσπευσε νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ δι' ἰδιογράφου ἐπιστολῆς ὅτι ἡ Σχολὴ θὰ ἀνασταθῆ μετὰ δύο τὸ πολὺ μῆνας.

Ἡ ἱερὰ αὐτῆ ἀφοσίωσις καὶ αὐτοθυσίᾳ πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ τοὺς μαθητὰς ἀνύψωσε καὶ ἐξιδανίκευσε τὸν παράδοξον ἄνδρα εἰς τὴν συνείδησιν ὅλου τοῦ στρατεύματος. Τὸ ὄνομά του, ὡς νὰ συμβολίξῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν πρὸς τὸν ἑλληνικὸν στρατόν, ἐμπνέει αἰσθημὰ τι σεβασμοῦ καὶ διαθρύψεως ἀσυνήθους. Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί, ὅλοι οἱ ὑπαξιωματικοί, ὅλοι οἱ ἄνδρες, τὸν περιέπουν μὲ κάποιαν ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν, ὡς νὰ εἶνε μία ἠθικὴ δύναμις ἐμφυχοῦσα τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὸ φρόνημα. Ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι τὸν τιμοῦν διὰ τῆς φιλίας των. Αὐτὸς ὁ Τρικούπης τὸν ἐτίμα διὰ προσωπικῆς ἀλληλογραφίας συχνότατα. Οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς, οἱ κατόπιν ἐπανερχόμενοι εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας, τὸν περιβάλλουν δι' εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης υἱικῆς. Ὅταν πρό τινος καιροῦ ὁ Κουτσουκόπουλος ὑπέστη τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν τοῦ θανάτου τῆς λατρευτῆς του μητρὸς, ἣτις καὶ αὐτὴ συμμετέσχε τῶν πρὸς τὴν Σχολὴν ἀενάων προσπαθειῶν καὶ φροντιδῶν του, χιλιάδες συλλυπητηρίων τηλεγραφημάτων καὶ ἐπιστολῶν τῶ διεβιβάσθησαν πανταχῶθεν τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτὸς εἶνε ἐν ἀμυδρᾷ σκιαγραφίᾳ ὁ παράδοξος καὶ ἀγαπητὸς ἄνθρωπος, ὁ ἐνσαρκῶν ἐν εὐγενὲς ἰδεῶδες, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ζῆ, μοχθεῖ καὶ θυσιάζεται, ὡς ὅλοι οἱ μάρτυρες τῆς ἰδέας καὶ τοῦ αἰσθηματος. Πολίτης νομοταγῆς, σεβόμενος τοὺς νόμους καὶ τῆς ἠθικῆς τὰ διατάγματα μέχρι φανατισμοῦ. Κάποτε, ἐπιβληθέντος βαρέως εἰσαγωγικοῦ δασμοῦ ἐπὶ τῶν εἰδῶν τῆς χειροκτιστοῦ μείζονος κλονισμοῦ τῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς τύχης τῆς βιομηχανίας του, ὑπάλληλός τις σημαίνων ἐτόλμησε νὰ τῶ προτείνῃ ἀθεμίτους καὶ ἐπικερδεῖς καταστρατηγήσεις τοῦ νόμου. Ἀλλ' ὁ φιλόνομος πολίτης ὀλίγου δεῖν ἐξεδίωξε διὰ λακτισμάτων ἐκ τοῦ γραφείου τὸν ὑβριστὴν καὶ ἀνευλαβῆ τῶν νόμων ὑπὲρ τὴν.

ὦ! ἂν ἡ Ἑλλὰς εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ πολλοὺς τοιοῦτους ἀλτροῦστὰς, φιλανθρώπους καὶ φιλοπάτριδας, εἰς κάθε κλάδον καὶ εἰς κάθε κύκλον τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας!